

но като сте ходили на Витоша, пили сте студена вода, та кашляте, гърлата ви сж прѣсипнали, хрипкави. Сега най-първо, въ ума и сърцето на човѣка трѣбва да има топлина и свѣтлина. Азъ съмъ забѣлѣзвалъ въ свѣта и тукъ между ученицитѣ слѣднитѣ примери. Нѣкой човѣкъ е замисленъ, недоволенъ, кисель, като че всички наоколо му сж криви. Обаче, той се нахвърля върху нѣкого, надѣла го добръ, и този човѣкъ падне духомъ, а той е весель и засмѣнь. Питамъ: защо е сега засмѣнь? Защото, това рѣтъ, който ималъ, далъ да му го носи другъ нѣкой, а нему олекнало. Другиятъ сега е кисель. Като се умори и той. дава товара на друго лице. Най-сетнѣ, ако ти дадатъ да носишъ една раница, трѣбва ли да плачешъ за това? Съ плачь работа не става; мъчнотиитѣ не се прѣмахватъ съ плачь. Нѣкой казва, че се забатачилъ, понеже е трѣгналъ на пѣтъ. Съ тази си философия вие мязате на единъ нашъ приятель отъ Варна, който прѣди 20 деня отишълъ на Мусала, обаче му се поискало да остане малко самъ, Остава самъ, качва се горѣ на Мусала и отъ тамъ слиза на Марицинитѣ езера. Потегля отъ тамъ, срѣща единъ дърварь и за по-сигурно го пита: дѣ е пѣтътъ за Ситняково? Казва му: ще държишъ все лѣвата страна. Обаче той разбралъ, че на дѣсно трѣбва да